

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1. Variæ probationes quæ sunt in vsu in Religionibus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

estimulantes; nec se ad res terrenas incurvantes; nec de rebus huius facti aliquid superflui accipientes, vt carni suæ indulgeant; sed quod necessarium est, ad vitam sustentandam; hoc enim totum est indicium vocationis suæ ad pugnas spiritus in statu perfecto. Et quemadmodum credibile est, Deum Dominum nostrum inspirasse trecentis illis militibus, quos ad pugnam contra Madianitas elegerat, modum illum aquæ bibendi; ita etiam ijs, quos ad Religionem vocat, ea inspirat, quæ cum probantur; facere debeant: vt ea sint bonæ suæ vocationis indicia. Et ipsimet Magistris ac Ducibus, sicut Gedeoni, inspirat ea, in quibus probat, eos debeant: vt benè cognoscant.

§. 1. *Variæ probationes, quæ sunt in usu in Religionibus.*

IN Hunc finem valdè fuerunt in usu in Religionibus huiusmodi probationes, & experientia in materia Obedientiæ, Humilitatis, & Patientiæ: qui sunt tres lapides Lidii, ad deprehendendam veritatem, & firmitatem tantum vocationum; & constantiam animique fortitudinem petentium in eas admitti. Olim (vt ait Cassianus) petentem ingressum in monasterium, debebant per decem, & aliquando plures dies, iacere ad portam, petentem humiliter, admitti: quem Monachi studio contemnebant, verbaque iniuriosa obijciunt, reiicientes illum tanquam hominem qui non zelo Religionis, sed aliqua necessitate compulsus ad monasterium accederet. Et hoc modo eas constantiam probabant, & examinabant; & agnoscebant vocatum à Deo esse, qui in his tentationibus fidelis esset, easque cum humilitate, & patientia toleraret. Vt autem finis, in quem huiusmodi probationes fierent, agnosceretur, adfert idem Cassianus quendam sermonem à Pinusio Abbate habitum ad quendam Nouitium, in quo omnium, quæ cum illo acta essent rationem reddidit.

NOSTI, ait, quot diebus pro foribus excubans, hodie sis receptus. Cuius difficultatis causam primitus debes agnoscere. Poterit enim tibi in hac vita, quam ingredi concupiscis, multum conferre, si ratione eius agnita, ad Christi seruitium consequenter, ac sicut oportet, accesseris. sicut namque in monumenta gloria fideliter seruientibus Deo, ac secundum Institutionis huius regulam ei coherentibus repromittitur in futurum; ita poenæ grauissimæ preparantur his, qui tepidè eam negligenterque fuerint executi; & secundum hoc quod professi sunt, vel quod ab hominibus esse credantur, fructus etiam congruos sanctitatis eidem exhibere neglexerint. Melius est enim secundum scripturæ sententiam, non vouere quenquam, quam vouere non reddere; Et, maledictus qui facit opus Dei negligenter. Idem igitur à nobis diutissimè refutatus es, non quia tuam vel omnium salutem non toto studio cupiamus amplecti; & his, qui ad Christum cupiunt conuerti, etiam procul occurrere non optemus; sed ne temerè recipiētes, & nos apud Deū

leuita-

Quid vocatus agendum Deus inspirat.

Lib. 4. c. 3.

Lib. 4. c. 32. § 33.

leuitatis; & temetipsum reum grauioris supplicij faceremus, si ad præsentem
 cilè susceptus, nec pondus Professionis huius intelligens, vel destitutor
 hæc, vel tepidus exitisses. Hæc Sanctus ille Abbas, docens nos, has & ali
 quas Probationes, quæ cum Nouitijs fiunt toto tempore professionem præ
 cedente, ad duplicem præcipuum finem dirigi: alterum ex parte eius, qui
 Religionem petit, vt onus sibi per totam vitam portandum non erit, & de
 periat, habeatne sufficientes vires ad illud portandum, & tentatoribus
 sistendum, qui vsque ad mortem non desinent illi esse molesti. Propter
 siquidem Saluator noster dixit: eum qui velit turrim adificare, prius scilicet
 computare sumptus, qui necessarii sint, si habeat ad perficiendũ: & qui uinum esse
 mittere bellum cum decem tantũ millibus, cum eo qui cũ viginti millibus uenit
 se, prius cogitare, an ita possit victoriam obtinere. Quod fusiùs explicamus
 in tractatu de Sacramento Baptismi. Et quamuis multum in eum finem
 uer legere, beneque intelligere Regulas & Cõstitutiones; & nosse omnia
 nera Religionis, quam intendit, vt in eodem loco est dictum: hoc tamen
 sufficit: nisi aliquo etiam tempore earum seueritatem experiatur; aliam
 subeat probationes, quæ deceptionem ipsi detegant de viribus & facultatibus,
 quibus ad eas obseruandas pollet. Alter finis est ex parte ipsiusmet
 Religionis, cuius partes agunt Prælati, & Tyranni Magistri: vt ex ijs proba
 tionibus plenè illi agnoscant eum, qui petit Religionem, examinantes
 ipsa deprehendentes non solũ veritatem uocationis eius, & firmitatem
 ea; sed eiusdem quoque aptitudinem, dotes, ac talenta, quæ habet, ad exerci
 tia vitæ religiosæ. Quemadmodum autem ipsa Instituta sunt diuersa: ita
 bent probationes esse diuersæ, & varium tempus durationis earum. Quo
 nim Institutum extensioem habet finem, ac munia ex se præstantiora, &
 cilia, ac periculosa; propterea quod se extendant ad agendum cum
 imis in rebus ad ipsorum animas spectantibus: eò necesse est maiores ac
 turniores probationes habere: vt exactiùs deprehendatur ingenium, &
 cultas, quam habet, qui tale institutum sectari velit. Et quamuis olim (vt
 ducitur ex S. Basilio & Cassiano) non erat præscriptum tempus certum
 huiusmodi probationes, neque ad illarum qualitatem; aunc tamen
 lud præscripserunt Fundatores sacrarum Religionum, tam Monachorum
 quam Medicantium, aut Clericorum. Ex quibus duo tantum adferam ex
 pla. Alterum gloriosi Patriarchæ S. Benedicti, qui in sua Regula tres gradus
 constituit probationum pro ijs, qui ipsius Religionem amplecti uellent.
 PRIMVS erat, vt ad monasterij portas per quatuor aut quinque dies
 tinerentur: vt obseruaretur, an patienti & constanti animo dilationem
 rent, & iniurias, quæ in eos dicebantur. Secundus erat, vt per duos alios
 les in monasterij hospicio detinerentur, commissa cuidam ex senioribus

Lm. 14. 28.

Tom. 1. Tra. 2. 3. & 4.

Re. 10. Fas. Li. 4. 6. 3. & sequentib.

Turore. Tra. 124.

rim cura, qui illos probaret, & exerceret, examinans qua ratione illi Deum qua terent, & qua attentione & solitudine cōmissa sibi opera perficerent: & quantam ostenderent promptitudinem ad obediendum; & constantiam in tolerandis contemptibus. Quam probationem si bene peregerint: ad *ter-* *Seff. 25. c. 16*
tiam accedebatur, quæ erat cum ceteris. Nouitijs per decem menses: in quibus probabantur, & exercebantur sicut nūc fit in reliquis Religionibus spatio vnius anni. Quod tempus ita est decreto S. Concilij Tridentini constitutum, vt neque minui possit, neque extendi: sed vt illo anno finito, aut Professionem edant, aut dimittantur. Quamuis ab hac generali Regula idem Concilium excepit minimam noxam Societatem, vt obseruari in ea possit, quod eius habet Institutum à sancta Sede Apostolica approbatum. In quo Patriarcha noster S. Ignatius designauit tres alias Probationes, quamuis cum aliquo discrimine ac limite in temporibus & exercitijs: id potulante celsitudine finis ipsius, & excellentia, ac difficultate eius ministeriorum erga proximos.

PRIMA probatio est per duodecim, aut viginti dies, aut plures si opus fuerit manere seorsim tanquam hospites in loco aliquo, à reliquorum consuetudine separato. vbi examinantur, & probantur, & traduntur illis Regule, & declarantur ea, quæ sunt difficiliora: vt animum suum aperiant ad eas suscipiendas. *Secunda* Probatio duos integros annos durat. Neque id recens est, sed antiquum ex decreto S. Gregorij Papæ, hanc reddentis rationem: quod si graue est ignotos admittere ad obsequium hominum; quanto erit grauius eos admittere ad obsequium Dei in monasteria: nisi prius bene probatos: Et quando Religionis habitum illi petebat, qui fuerant milites, constituit eos per triennium esse probandos. Idem etiam constituit Bonifacius Papa, quando petentes Religionem, non erant satis noti, quemadmodum refert Gratianus in decreto. Et Concilium Aurelianense quintum idem constituit pro omnibus Monialibus. Et vniuersim in Regula, quam Angelus tradidit S. Pachomio, (vt refert Palladius) constitutum erat, neminem esse admittendum, nisi per trium annorum spatium bene esset probatus & exercitatus. Et hoc ipso spiritu S. noster Patriarcha tertium adiecit annum Probationis ante professionem publicam, aut solemnem, finitis iam studijs: in quo repararetur iactura spiritus, quæ in eis euenisset. Et in eisdem tribus temporibus præscripsit sex insignes Probationes & experientias inter alias, vt cognoscenda & exercenda suorum Religiosorum talenta. Per mensem scilicet spiritualibus Exercitijs, Orationis, Meditationis, & Examinis contenti vacare; & facere totius vitæ præteritæ Confessionem generalem; per mensem item pauperibus in Xenodochijs ministrare; tertium peregrinari pedites emendicando eleemosynam: vt sic assuecant paupe-

Consi p. 1
c. 4.

Lib 8. ep. 23
19 q. 1 c.
Monast
Li. 2. ep. 11.

Dist 51. c.
fin 17 q. 2 c.
de quis
in 1. 1. c. 8
Nephor.
li. 9. c. 14.

In Examin
c. 4.

rum incommoditates tolerare; diutius verò exercere officia humilia, & contemptibilia domestica, qualia sunt seruire in culina: ac denique pueri ac rudes Christianam doctrinam docere; & suo tempore alia aliorum ministeria præstare, quando sunt Sacerdotes, & ad ea præstanda talenta habent. Hac enim ratione omnia experiuntur quæ in decursu vitæ sunt futuri: & tum ipsi aduertunt, ad quid præstandum maiorem sentiant facultatem; tum ipsa Societas maiorem ipsorum notitiam acquirit, sibi que latiscit. Neque tres anni censendi sunt tempus longum, ad has Probationes (vt infra dicitur) Nabuchodonosor Rex tres annos constituerit, vt intrinsecus instituerentur pueri, qui postea starent in conspectu ipsius. Et Christus Dominus noster deduxit secum Apostolos & septuaginta duos discipulos per triennium: quod tempus fuit quasi tyrocinium eorum in ipsius schola; & eo tempore eos probauit, & instituit missiones per confinia, & sensim illos instituit in ijs, quæ post aduentum Spiritus Sancti (quæ fuit quasi Professurorum solennis) essent facturi.

§. 2. Varii fines & commoda harum Probationum.

EXDICTIS licet cognoscere varios fines, ad quos hæc Probationes diriguntur, & commoda, quæ ex eis proueniunt. *Primum* finis pauldante insinuatus: ad excludendos scilicet à Religione susceptura da eos, qui non sunt ad illam apti; admittendos verò ac retinendos aptos, & sufficientia habentes talenta; Quorum vtrumque est valde necessarium; nam æquè noceret, admittere ac retinere verè non vocatos, nec dotes requiritas habentes pro Religione; atque eas habentes excludere. Cum dixerit Saluator noster: *Omne quod dat mihi Pater, ad me veniet; & cum, qui venit ad me, non eiciam foras.* Neq; tamen contra hanc Christi sententiam fit, cum excludatur aliqui habentes vera Religionis desideria inspirata; si tamen aliunde dotes & talenta necessaria illis desint, aut impedimentum aliquod habeant naturale aut morale, ex ipsorum culpa, aut sine ea; propter quod sicut in hac vita ad Religionem. Nam huiusmodi desideria, vt supra est dictum, solummodo communicantur, vt cupientes & querètes rem ad eòdè piam & gloriosam meritum suum promoueant. Nam & ipsemet Saluator huius rei nobis dedit exemplum; cum à sua schola reiecit non solum scribam illum, qui non recto fine & intentione dicebat ei: *sequar te quocumque ieris; sed etiam hunc, à quo c Damonum Legionem eiecerat: quis neq; vestimento inducitur, quo in domo manebat, sed in monumento; & cum catenis vinciebatur, & cõpedis ruptis vinculis agebatur à Demonio in deserta: hunc inquam, etsi pia ac recta intentione ac desiderio rogaret, vt cum ipso Christo esset: id dimisit tamen Christus Dominus noster multas ad id causas, quas sancti adferunt, habuisse*

Daniel. 15.
infra 6. 10.

a Ioan. 6. 37

Ca. 3. ad
finem.

b Luc. 9. 57
c ca. 8. 33.

d Mar. 5. 19.
Non admittit eum.